

Буца Бехарѡ

Б Ъ Л У Ш К А

№ 10

Цена 2 лева

Издава книжарница "БРАТСТВО" — Севлиево

БЪЛУШКА

Тя бѣше мѣничка, хубавичка овчица, съ мека бѣла вълна, която блѣстѣше на слънцето като снопъ копринени нишки. Съ умни черни очички, влажна муцунка и стройно тѣлце, пѣргава и жизнерадостна, тя се радваше на прекрасния Божи свѣтъ, макаръ да бѣше само една овца.

Да, овчица! Но толкова мило и сладко създание, кротко и преданно, каквото рѣдко се среща въ малкитѣ планински стада. Още когато се роди, а това се случи преди Четиридесетъ мжченици, тя бѣше кръстена Бѣлушка, защото наоколо всичко още бѣше покрито съ снѣжна покривка и защото самата тя бѣше цѣла бѣличка.

Овчарчето, двадесетъ годишно момче, я обикна много, защото тя бѣше много послушно и добро създание и вѣроятно защото не се отдѣляше отъ него, покорно седнала до неговитѣ нозе. То я милваше, пѣхаше прѣститѣ си въ бѣлата ѝ като лень вълна и я гледаше съ свѣтнали отъ радостъ очи.

Бѣлушка си живѣеше много щастливо въ пазвитѣ на голѣмата планина, вълшебна и страхотна презъ зимата, чаровна и прекрасна като приказна царкиня презъ пролѣтъта и лѣтото. Тя хрупкаше зелената и сочна тревица, пиеше бистрата водица и безгрижно припкаше по зеленитѣ морави. Какво повече отъ това? . . . Така, въ непомрачено щастие протекоха цѣли три години отъ нейния животъ. Бѣлушка, разбира се, не знаеше и не пом-

неше, защото не притежаваше тоя даръ за мърене времето: знаеше само, че два пжти видѣ страхотното чело на планината навжсено и покрито съ бѣли прѣспи и нѣколко пжти храброто овчарче бѣше спасило стадото отъ явна смъртъ, а нея самата я бѣше измъкнало отъ устата на страшенъ звѣръ. И отъ тогава Бѣлушка носѣше на врата си белезитѣ отъ неговитѣ остри зжби.

Единъ день овцитѣ бѣха заведени въ прашното селище, кждето остригаха тѣхнитѣ дрешки, които зиме топлѣха гърбинитѣ имъ. И единъ день — то бѣше чуденъ день, — Бѣлушка осъмна съ едно сладко, малко сжщество, което се гушеше въ нея. То приличаше на нея, защото тя го бѣше родила. Нея година Бѣлушка по външенъ видъ бѣше сжщата, непромѣнена, но нѣщо стана вътре въ нея, нѣщо, което тя сама не разбра какъ и откъде дойде. Бѣлушка имаше очи и виждаше много добре, нѣщо повече, тя видѣ това, което дотогава не бѣше видѣла. Това се случи въ надвечерието на единъ голѣмъ пролѣтенъ празникъ. Отъ стадото бѣха изчезнали нѣколко овчици. Младата и тлъста Рогуша, пѣстрата Мъркушка и нѣколко други, които приличаха на нея. Озадачена отъ това, тя реши да попита стария овенъ, който знаеше всичко, каквото ставаше въ тѣхния свѣтъ.

— Какъ Бѣлушке, ти не знаешъ, кжде отиватъ твоитѣ сестрици, когато въ село се празнува такъвъ голѣмъ празникъ въ честь на единъ голѣмъ Божи човѣкъ?! Много си невежа, — отговорилъ овенътъ.

— Незная, — кротко каза Бѣлушка. Азъ не разбрахъ и миналата пролѣтъ кжде отведоха моя Бѣлоснѣжко, той изчезна презъ една дивна про-

лътна сутринь, когато азъ спокойно преживяхъ, хей тамъ въ оня ридъ на припека.

— Е добре, азъ ще ти разкажа, Бѣлушке, но обещај ми, че отъ твоитѣ прекрасни очи не ще капне ни една кристална сълза. Азъ, нали знаешъ, не обичамъ да гледамъ женски сълзи, колкото и прозрачни да сж тѣ.

— Обещавамъ ти, бащице, разказвай!

— Хей тамъ, виждашъ ли, кждето се бѣлѣе камбанарията на църквата, тамъ има градъ, въ който живѣятъ хора, човѣци ги наричатъ.

— Като овчарчето ли?

— Да, като него, но по голѣми. Тѣзи хора се хранятъ съ месото ни. Особено на този голѣмъ празникъ въ всѣка кжца има по една отъ нашитѣ сестрици. Отрѣзватъ главата, одиратъ кожата и . . . уф! — извика овенътъ и хукна съ все сила нататкъ.

Бѣлушка бѣше припаднала отъ мжка, отъ ужасъ. Тя се търкулна тъкмо предъ краката му, преди още овенътъ да се доизкаже, изгубила и ума и дума. Дълго тя преглъщаше горчивитѣ сълзи, които падаха като жаръ въ крехкото ѝ сърдце и безъ да иска тя хлъцна, разплака се и наранена отъ страшния разказъ на овена, бездушна се струполи на земята. Младото овчарче дотърча веднага, вдигна я на раменетѣ си, плисна я съ бистра вода отъ студения изворъ и внимателно я сложи до себе си.

Бѣлушка бързо се съвзе и нейния тревоженъ викъ се разнесе по планината. Тя викаше втората си рожба, която тази пролѣтъ бѣше родила и която Бѣлушка не виждаше край себе си. Уви! Тя не идваше. Страшно предчувствие като отровна стрела прониза нейното мъничко сърдце и тя си спом-

ни разказа на овена. Дали и нейната рожба не е била отвлечена въ нейно отсъствие? — помисли си Бѣлушка.

До вечерята тя не намѣри своята рожба. Малката Пѣструшка бѣше изчезнала. Сега, обаче, тя знаеше вече кжде е тя. Дълбока скръбъ я обвзе. Тя заплака безутешно. Мълкомъ се лѣха нейнитѣ горещи сълзи, които мокреха брадичката ѝ. Цѣлата нощъ Бѣлушка не мигна. Нейнитѣ черни очи бѣха впити въ далечината, кждето всѣка сутринъ въ розови сияния блѣсваше огненото око и оживотворяваше всичко живо съ своето могъщо дихание. Дълго тя гледа нататкъ. По лицето ѝ нѣмаше следа отъ умора и безсѣние. Следъ като дълго време се вслушваше въ всѣки шепотъ, следъ като много пжпи сърдцето ѝ трепваше въ тишината на нощта съ безшумна надежда, съ Бѣлушка се случи нѣщо пречудно. Голѣмата скръбъ я озари съ нѣщо непознато.

Тогава тя разбра, че всичко, което хората правѣха, като имъ вземаха млѣкото, вълната, бѣше намѣсто и добро, защото, нали и тѣ имаха мѣнички дечица, които трѣбваше да обличатъ и нахранятъ, но това дете имъ взематъ рожбитѣ, бѣше нечувана неправда. Обзе я голѣма печаль. И колкото деня настѣпваше, мжката ѝ се увеличаваше. Тя ставаше все по дълбока, като виждаше голѣмата любовъ на Всевишния, неговото всѣкидневно чудо и благата, съ които земята бѣше обсипана. Тогава Бѣлушка се ядоса на човѣцитѣ, на тия негови галени и любими чада и безъ да си даде смѣтка, какво и защо го прави, гнѣвно тропна съ крачето си. Тогава се случи нѣщо неочаквано и чудно. Дали земята подъ

Лунсват

7 до 10 стр

Човѣкътъ и животнитѣ

Когато човѣка го колятъ, той вика, защото го боли и защото не му се иска да се раздѣли съ живота и съ близкитѣ си. Милъ му е живота, мили му сж близкитѣ му и затова той се дърпа, противи се, не иска да му се отнеме живота. Човѣкъ иска да живѣе и да умре отъ своята естествена смъртъ. Той смѣта, че никой нѣма право да отнеме насила живота му.

Но защо тогава този сжщия човѣкъ тѣй-лесно, спокойно и безъ ни най-малко да се замисли, отнема живота на животнитѣ? Защо той, безъ да му мигне окото, забива ножа въ крехкото тѣло на агнето, на телето, отрѣзва главата на кокошката или убива съ куршумъ заяка?

Защо човѣкъ никакъ не се замисля, когато отнема живота, когато пролива кръвта на домашнитѣ и дивитѣ животни? Защо той поне малко не се замисли, че и тѣ страдатъ сжщо така, както и ние, че и тѣ изпитватъ сжщата болка, че и тѣ иматъ свои малки, за които тѣбва да се грижатъ?

Жестокиятъ навикъ да се яде месо и за тази цель да се убиватъ животнитѣ, предаванъ презъ вѣкове и хилядилѣтия отъ бащи на деца, е до такава степенъ затжпилъ съвѣстята и съзнанието на хората, че тѣ сж привикнали напълно къмъ тия ужасни картини на всѣкидневното убийство на животнитѣ, не се трогватъ ни най-малко отъ тѣхнитѣ жални предсмъртни писъци и не чувствуватъ ни-

какво угрисение на съвѣстѣта си, когато ядатъ месото на убититѣ животни. Тѣ сж спокойни, весели, радостни, защото **не съзнаватъ извършеното отъ тѣхъ престѣпление**, защото мислятъ че така трѣбва да бжде, че другояче не може, че такъвъ е реда на нѣщата и т. н. Тѣмъ нито на умъ имъ минава, че завещаниятъ имъ отъ тѣхнитѣ дѣди и прадѣди навикъ да се убиватъ и ядатъ животнитѣ, е едно страшно зло, едно ужасно престѣпление, за което тѣ, рано или късно, що трѣбва да отговарятъ, ще трѣбва да заплатятъ скѣпо и скѣпо съ цената на своята собствена кръвь.

„**Не убий**“ — е великиятъ законъ на Бога. За него две тълкувания нѣма. Той е ясенъ и определенъ. Само този го разбира и тълкува криво, споредъ свойтѣ интереси, който не желае да го изпълни.

„**Който вади ножъ, отъ ножъ ще загине**“ — е допълнилъ Христосъ. А въ думитѣ на Христа, както и въ думитѣ на Бога, не трѣбва да има никакво съмнение.

И наистина, вѣкове и хилядилѣтия вече откакъ човѣкъ е започналъ да убива животнитѣ и да се храни съ месото имъ, сѣщо така и неговата кръвь не е престанала да се пролива, да напоява полетата и долинитѣ на земята.

Кръвьта на човѣка се лѣе и ще продължава да се лѣе въ взаимни междуособни войни дотогава, докато хората престанатъ да проливатъ кръвьта на животнитѣ.

Това е Божественъ законъ, това е Карма, как-

то го наричатъ индуситѣ, това е изплащане на извършенитѣ престѣпления чрезъ своята собствена насилствена смъртъ . . .

Колкото по-рано хората съзнаятъ това, толкова по-добре е за тѣхъ. Когато тѣ престанатъ да убиватъ животнитѣ, ще престане да се лѣе и тѣхната кръвь. Тѣ ще заживѣятъ въ миръ, спокойствие и благоденствие, защото тѣхнитѣ сили и енергии, богатствата, които тѣ създаватъ и които извличатъ отъ природата, нѣма вече да се употрѣбаватъ за разрушение, а за творчество. Ще има блага за всички, що има доволство и добри условия за всички, защото извора на разрушението ще пресъхне.

Естествената, истинската, най-приятната и най-полезна храна за човѣка е растителната храна: плодове, зеленчуци, варива, корени, семена, орѣхи и т. н. Като се прибавятъ къмъ тѣхъ и млѣкото и млѣчнитѣ произведения, човѣкъ вече може да бжде напълно задоволенъ. Той има всичко, което е нужно за задоволяване нуждитѣ на организма му и го има въ най-чистъ и бързо усвоимъ видъ.

Въ течение на много хилядилѣтия хората сж извъртели своя вкусъ, като сж придобили противоестествения навикъ да се хранятъ съ месо. Това е едно позорно и срамно минало, съ което новитѣ хора, хората отъ новитѣ поколѣния, хората на новия животъ, трѣбва да ликвидиратъ, тѣй както е ликвидирано вече съ робството и съ човѣкоядството.

Защото, въ сжщностъ, нѣма голѣма разлика между това да изядешъ единъ човѣкъ и да изядешъ едно животно. Това е все сжщото отвратително месоядство, което само нашитѣ лѣжливи изкуствени

схващания раздѣлятъ въ две съвсемъ различни категории.

Бждещето човѣчество, новото човѣчество, което ще живѣе въ миръ и любовъ, въ доволство и благоденствие, въ най-висока духовна и материална култура, нѣма да употребява месото на животнитѣ за храна. То ще се задоволи само съ труда имъ, вълната имъ и млѣкото имъ, безъ да отнема живота имъ.

Къмъ това бждеще трѣбва всички да отправимъ очи, особено младитѣ поколѣния. Къмъ него трѣбва да се стремимъ, за него трѣбва да живѣемъ, за да стане то реалностъ, ако не за самитѣ насъ то поне за нашитѣ деца, за нашитѣ потомци.

НЕ УБИВАЙ!

Ни на брата човѣкъ, ни на никое живо създание,
що познава смъртъта и трепери отъ скръбъ и
страдание,
не посѣгай съсь мечъ и съсь злоба недей го обливай,
нищо живо, мой братъ, нищо живо, сестра, не убивай!

Че преди тозъ заветъ, посрѣдъ пламъкъ и дивно
сияние,
да е тамъ на Синай издълбанъ въ велико предание,
още въ първия мигъ, отъ когато течать времената,
той издѣланъ е билъ и съсь огнь написанъ въ
сърдцата.

ЙОРД. КОВАЧЕВЪ

Библиотека „Отбрани приказки“

- № 1 Великанътъ егоистъ
- № 2 Щастливиятъ принцъ
- № 3 Робинъ — Златното сърдце
- № 4 Принцеса Гримаска
- № 5 Чута молитва
- № 6 Рибарчето и езерната царица
- № 7 Малкиятъ музикантъ
- № 8 Чудната мелница
- № 9 Принцъ-просякъ
- № 10 Бълушка

Всѣки номеръ струва 2 лева

Издава книжарница „Братство“ — Севлиево.

Одобр. отъ М. Н. П. съ окр. № 2480 отъ 9. IV. 1943 год.